

heller ikke tror, det har tænkt paa, og det er, at dette Endringsforslag aldeles ikke vil gjøre nogen anden Nytte end den at være en Anvisning til det, som det ærede Medlem her ligeoverfor (Estrup) saa net kaldte den kommunale Fiffighed. Det vil ikke føre til Andet, end at naar en Person har været i en Kommune i 4 Aar, saa siger Kommunalbestyrelsen, vi maa undersøge, hvorledes det staar med den Mand, thi faae vi ham paa Fattigvæsenet i det 5te Aar, saa ere vi af med ham, men ellers risikere vi at beholde ham. Til nogen anden Nytte skønner jeg ikke, at Bestemmelsen kan være, thi bliver Personen ikke trængende, før de 5 Aar ere omme, saa bliver han forsørgelsesberettiget, hvor han er, og bliver han trængende i Løbet af det 5te Aar, saa er det tidsnok at undersøge, hvor han er forsørgelsesberettiget.

Sonne: Det vilde være en forunderlig Bei, som Spørgsmaalet om Forsørgelsesstedet kom til at tilbagelægge, hvis Resultatet skulde være, at vi nu bleve staaende ved de 5 Aar. Der har her i Landet været forskjellige Tidspunkter og Perioder anvendte for at faae Forsørgelsesstedet bestemt. I Fattigloven af 1803 bestemtes det, at den Trængende skulde forsørges der, hvor han var født og opbragen, naar han havde levet paa Stedet, indtil han blev trængende, hvilket nu faldt ganske af sig selv, og fremdeles, at han, skjønt tilforn hjemmehørende andetsteds, skulde forsørges der, hvor han havde Bopæl og Hjemstavn, naar han bliver trængende. Saavidt jeg kan forstaa, var det altsaa den Gang Bestemmelsen, at han skulde forsørges paa det Sted, hvor han blev trængende, uden Hensyn til den Tid, hvori han havde været der, naar han der havde Bopæl og Hjemstavn; endvidere bestemtes det, at Kommunen skulde forsørges den Trængende, der i de 3 sidste Aar enten bestandig eller i en længere Tid havde haft Tilhold i denne Kommune; en Bestemmelse, som i 1810 forandrede sig, at Vedkommende mindst skulde have været der i eet Aar. Disse Bestemmelser bestod i over 30 Aar, men de Misbrug, som fandt Sted ved Anvendelsen af Bestemmelsen om, at Forsørgelsesret kunde erhverves i 3 Aar, traadte saa stærkt frem, at man overalt var enig om, at Bestemmelserne burde forandres, og det bleve de ogsaa i 1839. Jeg har efterseet, hvad den Komite, som var nedsat derom i de sybste Stænder, hvor Spørgsmaalet først blev behandlet, udtalte. Det er kun et kort Stykke, som jeg skal tillade mig at oplæse. Komiteen udtalte, at Erfaringen har stadfæstet, at det korte Tidsrum af 3 Aar gjør det saa godt som umuligt for Individier af den tjenende og arbejdende Klasse at erhverve Hjem i Landdistrikterne formedelst hemmelige Overenskomster inellem Beboerne om ikke at beholde slige Fremmede i deres Arbejde eller Tjeneste i længere Tid end 2½ Aar. Disse og flere Midlers Anvendelse, som det for

denne Forsamling vil være overskødig at nævne, ere meget almindelige, og det ene Fattigdistrikt streber heri at overbyde det andet, hvorved Fattigvæsenet selv lægger skadelige Baand paa disse Menneskers Velgaaelse til at erhverve Underholdning for dem og deres Familie." Udvalgets Medlemmer vare uenige om, hvor langt et Tidsrum der maatte sættes; Nogle mente 5 Aar og Andre 15 Aar, og Komiteen enedes om, at man skulde gaa Middelveien og vælge 10 Aar. Forsamlingen vedtog derimod 5 Aar, hvilket ogsaa blev vedtaget i Roskilde Stænder, og siden den Tid har dette været Lov, og er det endnu i dette Dieblis. Det er nævneværdigt, at de samme Klager, som Komiteen her har udtalt, ogsaa senere have gjort sig gjældende. Under 1ste Behandling her i Salen hørte vi jo ogsaa, at netop den samme Trafik blev brugt endnu overfor disse 5 Aar, og hvad er saa naturligere, end at disse 5 Aar blive forandrede. Saavidt jeg har erfaret ved at tale med Folk fra Landets forskjellige Provinser, har den almindelige Mening været den, at Jødestedet egenlig maatte være det Rette, idet der ved alle disse Fiffigheder vilde undgaaes. Jeg har ogsaa været af denne Mening, indtil jeg under 1ste Behandling hørte navnlig det Foredrag, der blev holdt af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup), der saa stærkt og smukt fremhævede, hvad vi i Dag atter have hørt fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), nemlig at det vilde være urigtigt og Synd at forlange, at en Trængende, der havde været et vist længere Tidsrum i en Kommune, skulde forlade denne for at blive forsørgt et andet Sted, hvor han nu var fuldkommen fremmed. Det er derfor, at Mindretallet har opstillet, at den, der har været 10 Aar i en Kommune, skulde forsørges der, og vi have opstillet dette paa de samme Motiver, som Fler-tallet har gjort gjældende for sit Forslag. Fler-tallets Motiv er det, at det er et Nødværdsprincip og Billighedsprincip, som det søger at gennemføre. Den ærede Ordfører sagde ikke, at den Trængende havde gjort Kommunen saa megen Gavn, at det var dens Pligt at forsørges ham, men han sagde, at der havde været Trang til hans Arbeidskraft i Kommunen, at han havde ydet denne Arbeidskraft, og at han ogsaa derfor havde et billigt Krav paa at blive forsørgt der. Dette indrømme vi, men det passer efter min Mening kun paa det Sted, hvor han opholder sig i det Dieblis, han bliver trængende. Har han derimod maattet forlade dette Sted, har Kommunen ikke haft Brug for hans Arbeidskraft, og har han ikke kunnet ernære sig der, men har maattet søge hen til andre Kommuner for at finde sit Ophold, saa er den Grund borte, som taler for, at han skulde blive der, saa er den Billighed, som der var for, at Kommunen skulde forsørges ham, og den Ret, som han af denne Grund havde erhvervet til Forsørgelse, borte, og det forekommer mig da, at det eneste Hensyn,